

O úctě ke každé lidské bytosti, o úctě k životu

Anežka Janátová

Dospívající mladík, před zraky celé třídy, ubodá sedmnácti ranami učitele. Mladík byl tichý, seděl sám a nikdy nikdo si na něho nestěžoval. Od určitého věku byl jeho nejbližším přítelem počítač...

V době, kdy znovu vládne archanděl Michael, naskýtá se člověku možnost vybojovat svou plnou duchovní svobodu. Autority padají jedna za druhou a mladý člověk, který na svět přichází s ideály lidství, těžko hledá, kde může najít porozumění a souznění pro jejich uskutečnění. Touží, aby v něm byla jeho okolím rozpoznána jeho pravá bytost. Touží po rozpoznání a skutečné úctě před věčným, které v sobě nese.

Přítel z Hamburku mi vyprávěl o knize fotografií očí právě narozených dětí. S úžasem říkal, že každý, kdo knihu viděl, musel si položit otázky: „Kdo se to na nás dívá? Odkud tato bytost přichází? Kde se ta bytost ztratí? Kdo nastupuje na její místo?“

Tím, že ztrácíme vědomí souvislosti lidské bytosti s duchovním světem, můžeme pracovat na své svobodě a z této svobody znovu pravé poznání a nové spojení získat. Ale cesta tlaku je tak silná, že mnozí na smysl svého příchodu na svět zapomínají.

Uvedený citát Faustovy modlitby přichází také až po té, kdy Faust po znechucení vším tím, co mu mohly poskytnout školy na nichž dosáhl nejvyšších titulů, snaží se hledat ve skrytých naukách, kde žádné tituly k dispozici nejsou, kde je pouze Pravda, Pravda vlastního nitra a duchovních skutečností.

Faust vyvolá Ducha Země. Stane se to právě v době Velikonoční, v době, kdy souzní čas a prostor a znovu se opakuje mystérium kladení do hrobu.

Pýcha a hrdost Fausta nesnese, že je srovnán s tím, kým hluboce pohrdal. Faustova slova: „Duchu se rovnáš, jež chápat znáš, ne mně.“ promluví Duch Země a na dveře zaklepe Faustův bakalář Wagner. Faust chce spáchat sebevraždu, aby do duchovního světa přesto vtrhl, ale z tohoto zmatení ho vyvádí zpěv andělů, kteří oznamují: „Kristus vstal z mrtvých.“ Faust nechápe celý obsah zvěstování, ale přesto se jeho srdce otevře. Pláče a vrací se ve vzpomínkách na začátek své cesty k dětství. Teprve tento jeho stav umožní, aby démoni začali mít o jeho bytost zájem a Mefistofeles se stává jeho pozemským průvodcem. Teprve teď začíná skutečná cesta Fausta, moderního či postmoderního nebo předmoderního (název je lhostejný), našeho současníka v plném slova smyslu, cesta k poznání, k lásce a lidství. Faust najednou začne chápat, že není opuštěn, děkuje Duchu Země, děkuje mu i za Mefistofela, který chce ničit, ale přesto ve Faustově bytosti tvoří. Tvoří pravou zbožnost, úctu a touhu po společenství.

Mohutný obraz, který před nás J. W. Goethe svým Faustem staví, je obrazem, jak se Mefistofeles snaží odbourávat v nás vše, co s lidskými hodnotami souvisí. Dnes to dělá i tím, že dětem jsou dávány počítače s hrami, které odbourávají chvilku zaváhání před ničím tím, že zjevivší se postava je nepřítel a nebudeš-li rychlejší, zabije on Tebe.

Děti se učí agresí, děti se učí odbourávat lidské a učí se bleskově, zkratkově jednat.

To je však doba, kterou jsme si vybrali, to je doba Michaelova. Ze svobody musíme vyvinout poznání a úctu, úctu k bytostem, které přicházejí na svět a dívají se na nás s velikou otázkou, zda-li si jejich úctu zaslужujeme.

Agrese je projevem strachu. Strachu, že druhý bude v ničení rychlejší. Strachu, že jsem sešel z cesty. Strachu, že nevidím východisko. Strach je projevem nesvobody, úzkosti. Úzkost, strach, agrese jsou projevem nesvobodného člověka.

Michael nekompromisně vyzývá ke svobodě a k úctě. K úctě před každou lidskou bytostí, která touží zbavit se strachu a ujistit se, že přišla na Zem správně a ve správném čase.